چهل ګنج

خپروونکی:انتشارات صدر

دویم چاپ پسرلی ۱۳۹۱ بازنویس:حسن ناصري

دچهل ګنج ژباړه

(څلوېښت خزانې)

ژباړونکی:هوتک مینه وال

کال ۱۳۹۵

Aghalibrary.com

کلونه مخکي د احمد او جميلي په نامه ښځه او خاوند اوسېدل

احمد کم (کوم) خاص کسب او مهارت نه درلود.هغه يوازي يو بېل او کلنګ درلودل او تل به يې خپلي ښځي ته ويل:که مو چيري بخت راويښ سي مو‌ږ ته مخه کړي او په مځکه کي د کيندلو پر وخت خزانه پيدا کړم.هغه وخت به دتل لپاره روپی ولرو ؛او کولای سو دژوند تر پايه ښه آرامه ژوند ولرو.خو دې خبرو جميله نه راضي کوله.

يوه ورځ د تل غوندي جميله عمومي حمام ته ولاړه .خو د ننوتلو د دروازې مخکي دحمام مسول يې مخه ونيول او ويې ويل: ته نسې کولای چي دننه ولاړه سې؛ځکه چي نن ورځ ټوله حمام د سلطان فالګير دښځي په اختيار کي دئ.

جميله چي ډېره خفه سول ويې ويل:څنګه مغروره او دهرڅه نه راضي!مګر هغه څوک ده؟فقط زما خاوند يو بېکاره دئ چي داسي کار نلري ؛ او يا دا کار نسي کولای.په هر حال د جميلې دلاسه هيڅ نه راتله اړه سوله بېرته کور ته ولاړه سي.د راتلو په حال اولار کي ئې ټول سوچ په دې موضوع بوخت وو.

او د ځان سره به يې ويل ولې زما خاوند يو فالګير ندئ؟

په دې وخت کي چي ئې کله خاوند دکار د خوا راغی؛ او خپل لاسته راوړی مزد يې ورښکاره کړ جميلې وويل:احمده!دې بې ارزښه سکې ته وګوره.

زه نـور دا حالـت نسـم زغملی؛سـر دسـبا څخـه بایـد ښـار تـه ولاړ سـې او پـال وګورې.احمـد پـه حیرانتیـا وویـل:جمیلې، مګـر لیـونی سـوې یـې؟ زه د پال کتلو په اړه هیڅ نه پوهېږم.

جمیلې وویل:اړتیـا نـده پـوه سـې.یوازې بـس ده چې د پـال کتلـو خاصـه مـری واچـوې او څـه چې ریښـتیا تـه نـژدې وه کـرار ووایـې. داسـې چې واضـح نـه ئې.یـا بـه دا کـار کـوې ،یـا مې زه دپـلار کورتـه ځم.داغسـې وه چې دا بلـه ورځ سـهار ،احمـد بیـل او کلنـګ وپلـورل. او دهغـو پـه روپیـو یـې د پـال کتلـو خاصـه تختـه او جـامې واخیسـتلې؛ او همداسـې چې جمیلـې ویلې وه. په ښار کې د عمومې حمام په دروازه کې کښېناستی.

ډېـر وخـت نـه وو تېـر سـوی چې ویـې لیـدل چې د پاچـا د وزیرانـو د یـوه وزیـر ښـځه د ده خواتـه راروانـه وه . احمـد ډېـر وارخطـا اولاس و پښـه سو.

د وزیـر ښـځه ورتـه مخ تـه راغلـه او ویـې ویـل:ای پـال کتـونکې تـه بایـد زمـا سـره مرسـته وکـړې تـر څـو مې ګـوتمۍ پیـدا کـړم. نـن سـهار چې حمـام تـه راتلـم ډېـره ګرانـه ګـوتمۍ راسـره وه. څـو اوس ورکـه سـوې ده .هیلـه کـوم هغه راته پیدا کړه

احمد سترې اسویلی وکیښ؛ او مری یې واچول.

هغـه پـه داسـې حـال کې چې سـوچ ئـې کـوی چې څـه ووایـې ،نـابېره یـې د ښـځې د جـامو پـر لسـتونې سـترګې ولګېـدې او ویـې لیـدل چې یـوه برخـه یـې سوری ده.

احمد دځان سره سوچ وکړ او داسي يې ښکاره کړه چي څه يې ذهن ته رسيدلي. ورنـژدې سـو. کـرار ئې وويـل:مېرمني! زه يـو سـوری وينم.دوزيـر ښځي سر ورتـه نـژدې کـړ تـر څـو ئې پـه سـمه توګـه واوري؛ ويې پوښـتل :څشي؟ احمد وويل :يو سوری، يو سوری !

د وزيـر ښـځه د دې خبـري پـه اوريـدو سـره خوشـاله سـوه او ويـې ويل:سـهي سـمه ده. پـه يـاد مـي رالـه چي مـا چيـري ايښـې ده.او پـه ډېـر تلـوار حمـام تـه ولاړه او ګـوتمی يې راواخيسـتله چي د حمـام د ديـوال پـه سوري کي يې ايښې وه.

بيـا بېرتـه احمـد تـه ورغلـه او ويې ويـل: شـکر خدايـه هغـه مي پيـدا کـړه تـا د هغه ځای سهي وويل.

پـه داسـي حـال کي چي د حيرانتيـا څخـه د احمـد خولـه خلاسـه پاتـه وه؛د وزير ښځي هغه ته د طلا يوه سکه ورکړله او ولاړه.

هغـه شـپه چي جميلې هغـه سـکه وليـدل؛او دا کيسـه يـې چي واوريـده ډېـره خوشـاله سـوه. او ويـې ويـل: احمـده! ودي ليـدل سـتونزه يـې نـه درلوده .

احمـد وويـل: دا ټولـه دالله مهربـاني وه؛چي نـن يـې زمـوږ سـره مرسـته وکړه؛خو نور د داسي کار کولو توان نلرم.

جميلې پـه خفـه تـوب وويـل:داخبره مکـوه! زمـا سـره مينـه لـرې او غـواړې زما سره ژوندوکړې،خامخا به سبا هم ښار ته ځې او پال به ګورې.

د دې مسلې په نيمه شپه د هغې شپې د پاچا خزانه د مانۍ سه غلا سوله.

ځلوېښتو غلو، ځلوېښت صندخه (صندوقه) طلا او جواهر د مانۍ څخه ويستل.

د راتلونکي ورځي په سهار د غلا د مسلې څخه پاچا خبر کړل سو ؛او پاچا امر وکړ چي د دربار لوی پال کتونکی او دهغه لاس نيونکي راتول کړئ او ماته يې راولی.د ښار تول پال کتونکي راغلل او مری يې واچول خو ګټه يې نه درلودل ځکه چي هيڅ يوه و نه سو کړلای د غلو پټ ځايونه او خزانه پيدا کړي.

پاچا چي په خښم سو چيغه يې کړه. دا تول چل ورکوونکي ونيسی او بند خوني ته يې واچوی.

په دې حال کي يې پاچا ته خبر ورکړ چي په دې ورځو کي په ښار کي يو پال کتونکی پيدا سوی چي توانيدلی د وزير د ښځي ورکه ګوتمۍ پيدا کړي.

پاچا خپل دوه ساتونکي ورولېږل تر څو هغه راولي.

احمد چي کله دپاچا مخ کي ودرېدی دبيري ئې پښې او لاسونه رېږديدل.

پاچا وويل:ځوانه پال کتونکې!زما ځلوېښت صندخه د طلا و جواهراتو غلاسوي دي.

ستا ځخه غوارم چي دغلو پټ ځای راوښايې. احمد بې له دې چي سوچ وکړي ژرئې وويل: ګرانه پاچا بې غمه سه زه خامخا د ځلوېښتو غلو پټ ځای درته پيدا کوم.

پاچا وويل: د حيرانتيا وړ ده! هيڅ چا ونه سو کولای څه وکړي او ته په داسي آسانۍ ادعا کوې چي کولای سې هغه پيدا کړې.

احمد د دې خبري په اورېدو سره لا بيري واخيستی خو چاره يې نه درلوده نو ويې ويل:زه خپل ټوله هڅه او کوښښ کوم تر څو هغه پيدا کړم خو دا کار وخت غواړي .پاچا وويل: څونه؟ احمد سوچ وکړ او ويې ويل:زما ګرانه پاچا!ځلوېښت ورځي،د هر يوه دپاره يوه ورځ پاچا وويل:ځلوېښت ورځي ډېر وخت دئ خو چاره نسته يوازي په دې شرط چي هغه په دې وخت کي خامخا پيدا کړې که بريالی سوې پولداره به سې خو که دا کار ونسې کړای د نورو پال کتونکو غوندي به د ژوند تر پايه په بندخونه کي پوست واچوې.احمد سر وښوروی او په ناهيلۍ سره د مانۍ ځخه ووتی او کورته ولاړی.

دا چي کورته رادننه سو په ويرجن حال يې جميلې ته وويل:وګوره جميلې دا سر خوږی هم تا راته جوړ کړی؛پاچا ځلوېښت ورځي ماته وخت راکړی تر څو غله او خزانه يې ورپيدا کړم؛او که ونسم کړای په دې ټاکلي وخت يې ورپيدا کړم دتل لپاره به ما بندي کړي.جميلې وويل:ناهيلۍ کيږه مه. دڅو صندوخو پيدا کول خو څه ستونزه نده.ته خامخا بريالی کيږي. مګر تا د وزير د ښځي ګوتمۍ پيدا نکړله؟احمد وويل:جميلې!ما خو تاته ټوله کيسه وکړل. ولي باور نکوې

د هغې ګوتمۍ پیدا کېدل د خدای (ج) په غوښتنه او مهربانۍ وه؛ خو دا پلا مسله ډېره توپیر لري، دا ځل نو هیڅ هیله نسته.

وروسته احمد لږ وچه خرما واخیستل او څلوېښت دانې یې وشمېرلې او په کوزه کي یې دننه واچولې او ویې ویل:زه هره شپه د دې خرما څخه یوه خرما خورم تر څو ښکاره سي چي څلوېښت ورځي مي په خلاسیدو دي.

یو کس دپاچا د خدمت ګارانو څخه هم دهغو څلوېښتو کسو غلو غړی وو او د احمد او پاچا تر مابینځ خبري یې ټولي اورېدلي وې.

هغه په هغه شپه د غلو پټ ځای ته ورغی او دغلو مشر ته یې وویل:نن ورځ سهار یو پال کتونکی پاچا ته راغلی وو او ویل یې چي خزانه او غله په څلوېښتو ورځو کي پیدا کوي.

د غلو مشر وویل:کېدوني نده درواغ ئې ویلي یي؛او کېدوني ده د سحر او جادو په واسطه دا کار وکولای سي.اوس باید ته خپل کالي بدل کړې او پټ د هغه پال کتونکي کور ته ورسې خبر تر لاسه کړې.

هغه شپه دپاچا خدمتګار د احمد د کور پر دیواله وروختی او دبام شاته پټ سو تر څو دهغوی خبري واوري.

په دې وخت کي احمد اوله خرما دکوزې سه راویستل ویې خوړل او جمیلې ته ئې وویل:دا یې اولنۍ .

غله ددي خبري په اوریدو سره لرزې واخیست،داسي چي نژدې وو د بام د شاه څخه ولوېږي.وروسته ډېر ژر د غلو پټ ځای ته راستون

سو ؛او د غلو مشر ته يې وويل:دا پال کتونکی رښتيا هم حيرانوونکی توان لري هغه بې له دې چي ما ويني پوهيدی چي زه دبام تر شاه يم ما خپل په غوړو واوريدل چي ويې ويل دايې اولنی.

مشر وويل:کېدونې ده ناسم دي اوريدلي يي. دپوره ډاډ دپاره دي سبا ماښام ستاسره يو بل کس هم ولاړ سي.

دابله شپه د پاچا دخدمتګار سره يو بل کس هم د غلو څخه ورسره رالی (راغی) د احمد دکور دبام شاته؛او دتېري شپې غوندي يې د احمد دی خبرو ته غوږ ونيوی،احمد دوهمه خرما وخوړل او ويې ويل:دا يي هم دوه!

غلو چي خپل لاس او پښې ورکي کړي وې ژر تر ژره دهغه ځای څخه وتښتېدل او خپل تر پټ ځای په ځغاسته راغلل.

د پاچا خدمتګار د غلو مشر ته وويل:هغه پوهېدی چي موږ د بام شاه ته دوه کسه پټ سوي يو؛او ويې ويل دا يې هم دوه. دغلو مشر وويل:زه خو باور نه کوم.

په دې خاطردابله شپه د غلو دمشر په امر غله درې کسه ورغله داغسي ځلور، پنځه، شپږ، ... کسه ولاړل همدا مسئله روانه وه تر دې چي ځلوېښتمه شپه راورسيدل او وار دغلو د مشر راورسيدی.

هغه وويل: نن زه خپله هم ستاسو سره ځم.

په ځلوېښتمه شپه ټول ځلوېښت غله داحمد دکور پر بام راوختل تر څو دهغه او ښځي خبري ئې واوري په دې حال کي احمد آخري خرما

چي په کوزه کي د ننه پټه وه وروسته د څه مودې يې په غمجنه څېره راويستل ويې خوړل ؛او په لوړ آواز يې وويل: دا يې هم څلوېښت.اوس يې شمېر پوره سو.

جميله يې څنګ ته کښېناستل او په مهربانۍ ئې وويل:احمده! ما وبخښه ما غلطي وکړه چي ستاسه مي وغوښتل ته پال وګورې.ما نبايد ته دې کار ته اړ کړی وای چي توان يې تا نه درلودی. ته بايد هغه وای چي وې.

احمد وويل :پروا نکوي.اوس کار سوی دئ او بله چاره نلري.خپله هم په دئ کار کي ګرم يم ځکه په هغه چي اول لا پوه وم چي سم اوښه کار ندئ بيا مي هم کوی. خير اوس دا خبري هيڅ ګټه نلري.

په دې حال کي د دروازې ږغ پورته سو. احمد سوړ اسوېلی ويست او ويې ويل:خامخا دپاچا کسان دي.په دې حال کي چي په بېره او رېږديدو د دروازې پر خوا روان وو په لوړ آواز يې وويل:ډېر ښه ډېرښه!رالم (راغلم).لږ صبر وکړئ؛پوهېږم تاسو دڅه کار دپاره راغلي ياست.خو کله چي يې دروازه خلاسه کړله حيران سو څلوېښت کسه يې وليدل؛چي ټولو د ده مځکي څنګون وهلی او ټنډې يې پر مځکي ايښي دي.

دغلو مشر وويل:ای ستر پال کتونکې!البته چي ته پوهېږې.ځکه چي هيڅ يو شی ستاسو دسترګو څخه نسي کولای پټ سي؛ او تاسو د هر څه سه باخبرياست .موږ ستاسو څخه غواړو چي زموږ راز ښکاره نکړئ.

احمـد د دې سـره چې پـه اول سـر کې ګنګس سـوی وو خـو پوهېـدی چې دا څلوېښـت کسـان بایـد دپاچـا دخزانـې غلـه واوسـي . پـه دې خـاطر بې لـه سـکوته یـې وویـل:ډېر ښـه!زه تاسـو پاچـا تـه پـه لاس نـه ورکوم.خـو تاسـو بایـد قـول راکـړی چې هغـه صـندوقونه چې تاسـو د پاچـا دمـانۍ څخه غلا کړي دي بیرته خپل پر ځای ځای پر ځای کړئ.

دغلـو مشـر پـه زاری او عـذرونو وویل:خامخـا،موږ ژر تـر ژره دا کـار ترسره کوو.

پـه دې حـال کې مخکې لـه دې چې یوڅلوېښـتمه ورځ راورسـېږي؛غلو څلوېښت سره صندوقونه طلا او جواهر په پټه د پاچا مانۍ ته یوړل.

دابلـه ورځ سـهار احمـد پاچـا تـه رالی و پاچـا تـه یـې وویـل: ګرانـه پاچـا هغـسي چې مي درتـه قـول درکـړی وو پـر وخـت مي دا دی راغلـم خـو زمـا جـادويي تـوان کـم سـوی يـوازي کـولای سـم د صـندوخانو (صـندوقانو)او غلـو څخـه یـو درتـه پیـدا کـړم د دواړو پیـدا کـول راتـه نکېـدونی دئ.اوس تاسـو د دې دوو څخـه کـم یـو غـواړی ؟ پاچـا وویل:ښـکاره ده چـي صـندوخونه غـواړم! احمـد وویل:ریښـتینی د نـاهیلېتوب ځـای دئ چـي نسـم کـولای د غلـو پـټ ځایونـه هـم پیدا کـړم خـو کـه ستاسـو پرېکـړه بدلـه سـوه لکـه سـره غـوړي داسـي درتـه تیـار یـم. پاچـا وویل:هغـه پرېـږده،اوس ووایـه زمـا خزانـه چیـري ده؟تـر څـو ژر تـر ژره خپـل کسـان ورولیږم.

احمد وویل:ګرانه پاچا! اړتیا نسته دا کار وکړې وروسته د لاسو په ښورولو یې دا وویل:اجي مجي لا ترجي او ویې ویل:اوس د دې کلمو په ویلو سره ټول صندوخونه طلا او جواهرات خپل ځای ته راغلي.

پاچا د احمد سره ولاړی تر څو خپل خزانه وګوري.دا چي دپاچا سترګي پر صندوخونو ولګېدې حېران سو په چیغه یې وویل: ریښتیا چي هم تاسو ستر پال لیدونکی یاست. ددې ننه تاسي ځان د دې دربار غټ پال کتونکی وبولی!

احمد ورته تعظیم وکړ او ویې ویل:ګرانه پاچا،ستاسو دمهربانی څخه مننه خو دا کار زما دپاره ناشونی دئ ځکه چي ستاسو دخزانې پیدا کول او بېرته خپل ځای ته راوړل ما ته ډېر سخت کار وو نو زه اړ سوم ټوله توان او طاقت مي ولګوم او نور توان نلرم چي لکه مخکي داسي وړاند وینه وکړم.

پاچا په ویرجن حال وویل:ښه ونسو!نو زه اوس تاته دوه برابره ډالی درکوم .راسه او د دې دوه صندوخه ځان ته یوسه داسي احمد دښې تجربې او ثروت چي ئې لاس ته راوړی وو د جمیلي خواته راغی.

هغه پوهېدلی وو که خدای پاک وغواړي کولای سي ناشونی کار هم شونی کړي خو انسانان باید په لومړي قدم د کارو کي خطاګاني پرېـــــــــــــــــــــــبږدي او توبـــــــــــــــــــــــه وباســـــــــــــــــــــــي.

پای

اخیستلیکونه

د ژباړل شوي کتاب نوم چهل گنج

خپروونکی:انتشارات صدر

دویم چاپ پسرلی ۱۳۹۱

بازنویس:حسن ناصري